

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 19 juli 2011 in zaak nr. 09/47558 in het geding tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 27 november 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 juli 2011 heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.
3. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in het besluit van 27 november 2009 ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling bij uitzetting naar Burundi niet een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De minister voert daartoe, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht inzake Burundi van de minister van Buitenlandse Zaken van 6 maart 2009, aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat betekenis moet worden gehecht aan de omstandigheid dat de vreemdeling een alleenstaande moeder van een jong kind en een terugkerende vluchteling is en zij daarom een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van seksueel geweld. Volgens de minister heeft de rechtbank niet onderkend dat de vreemdeling niet alleenstaand is, omdat zij is gehuwd. De echtgenoot van de vreemdeling was, voordat hij de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen, van Burundese nationaliteit. Nu de echtgenoot niet is toegelaten op individuele gronden als vluchteling of vanwege het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, valt volgens de minister niet in te zien dat de echtgenoot de vreemdeling niet kan vergezellen naar Burundi. Voorts heeft de rechtbank volgens de minister niet onderkend dat de vreemdeling voor een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM moet voldoen aan het individualiseringsvereiste en dat zij daaraan niet voldoet.

3.1. Ingevolge artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

3.2. Volgens het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een reëel risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens rechtsoverweging 116 van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/1, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329) zijn verdere specifieke onderscheidende kenmerken ("further special distinguishing features") niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland (JV 2007/30).

3.3. In het besluit van 27 november 2009 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar gezinsleden niet met haar kunnen terugkeren naar Burundi, zodat voor de minister niet op voorhand vaststaat dat de vreemdeling bij terugkeer alleenstaand zal zijn. Voorts heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, ook al zou de vreemdeling alleen terugkeren, zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat juist zij als alleenstaande vrouw een risico loopt op dusdanige problemen in Burundi dat een terugkeer daarheen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

3.4. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 5 januari 2011 in zaak nr. 201007954/1/V1 (www.raadvanstate.nl), is de situatie voor vrouwen in Burundi niet zodanig dat zij dienen te worden aangemerkt als groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen en kan uit de rapporten van ACAT Burundi en OMCT 'Les violences contre les femmes au Burundi' van januari 2008 en Amnesty International 'Burundi: No protection from rape in war and peace' van oktober 2007 niet worden afgeleid dat vrouwen, alleenstaande vrouwen of terugkerende vluchtelingen systematisch worden blootgesteld aan zodanige praktijk. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen diende de vreemdeling derhalve specifieke onderscheidende kenmerken naar voren te brengen waaruit valt af te leiden dat zij bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Nog daargelaten of de rechtbank ervan heeft mogen uitgaan dat de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer een alleenstaande moeder van een jong kind is, kan deze omstandigheid, noch de omstandigheid dat zij een terugkerende vluchteling is, worden aangemerkt als een specifiek onderscheidend kenmerk in vorenbedoelde zin, nu die

kenmerken een meer algemeen karakter hebben en zien op een groep van personen. De voorts door de vreemdeling naar voren gebrachte omstandigheden maken deel uit van het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en kunnen evenmin leiden tot de conclusie dat aan de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd diende te worden verleend. De minister betoogt derhalve terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat in het besluit van 27 november 2009 deugdelijk is gemotiveerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De grief slaagt.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden worden getoetst, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

5. De vreemdeling heeft in beroep onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch van mei 2009, de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 maart 2009, in zaak nr. 09/4628 en het negatieve reisadvies ten aanzien van Burundi van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 4 juni 2009, aangevoerd dat er in Burundi sprake is van de uitzonderlijke situatie, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven (hierna: de richtlijn), en de inhoud van de verleende bescherming, thans uitdrukkelijk neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

5.1. In de uitspraak van 12 juli 2010 in zaak nr. 200906835/1/V2 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling overwogen dat uit voormeld ambtsbericht niet kan worden afgeleid dat de mate van willekeurig geweld in Burundi in november 2005 en september 2008 dermate hoog was dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Tevens heeft de Afdeling daarin overwogen dat niet is gebleken dat die uitzonderlijke situatie zich in Burundi ten tijde van die uitspraak wel voordeed. Hetzelfde heeft te gelden voor de datum 27 november 2009, nu de door de vreemdeling overgelegde stukken evenmin informatie bevatten die grond biedt voor het oordeel dat zich in Burundi ten tijde van het besluit van 27 november 2009 deze uitzonderlijke situatie voordeed.

De beroepsgrond faalt.

6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van de bij de rechtbank bestreden besluiten waarop ze betrekking

hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld.
Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

7. Het inleidende beroep is ongegrond.
8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 19 juli 2011 in zaak nr. 09/47558;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. E. Steendijk en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. van Goeverden-Clarenbeek, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

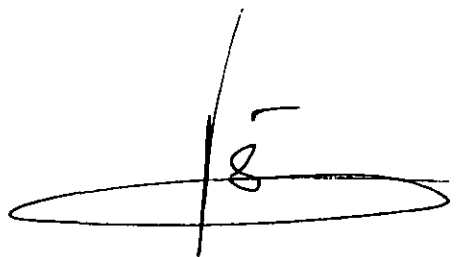
w.g. Van Goeverden-Clarenbeek
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 september 2012

488-532.

Verzonden: 20 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser